

Sygn. akt II Ca 1098/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Zbigniew Ciechanowicz (spr.)
Sędziowie:	SSO Marzenna Ernest SSO Sławomir Krajewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 marca 2013 roku w S.

sprawy z powództwa **A. W.**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej (...) (...) w W. Oddział w S.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie

z dnia 2 sierpnia 2012 r., sygn. akt III C 375/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda A. W. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej (...) (...) w W. Oddział w S. kwotę 1 200 (jednego tysiąca dwustu) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Uzasadnienie wyroku z dnia 15 marca 2013 r.:

Powód A. W. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. (...) (...) w W. kwoty 6 216,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lipca 2011r. i kosztami procesu, a następnie pismem z dnia 15 czerwca 2012 r. rozszerzył powództwo do kwoty 19 841,08 zł.

W uzasadnieniu żądania pozwu A. W. podniósł, że z pozwanym łączyła go umowa ubezpieczenia autocasco samochodu osobowego marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), zaś w lutym 2011 r. doznał szkody w postaci włamania do pojazdu, na skutek którego utracił komplet felg, kierownicę, poduszkę powietrzną oraz nawigację z monitorem. Zgłoszono również uszkodzenie tarcz hamulcowych i tapicerki siedzenia. W ocenie powoda wypłacone przez ubezpieczyciela odszkodowanie w kwocie 10 573,71 zł. zostało przez pozwanego w sposób dowolny ustalone i zaniżone,

a także w sposób bezpodstawny dokonano potrącenia tzw. udziału własnego, gdyż umowa ubezpieczenia znosi udział własny powoda w szkodzie.

Pozwany (...) S.A. (...) (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że wartość odszkodowania należnego A. W. ustalono zgodnie z postanowieniami § 24 ogólnych warunków ubezpieczenia w wariantcie „wycena”, ponieważ powód nie spełnił warunków umożliwiających wypłacenie odszkodowania w wariantcie „warsztat”. W przypadku szkody częściowej, która zaistniała w omawianym przypadku, rozliczenie następuje na podstawie wyceny sporządzonej przez ubezpieczyciela według zasad zawartych w systemie A. lub E. z zastosowaniem cen usług i części na dzień powstania szkody z zastosowaniem 20% udziału własnego, a nadto pomniejszenia ceny części zamiennych zakwalifikowanych do wymiany o 50% ze względu na rok produkcji pojazdu – 2002. Stawka roboczogodziny ustalona przez przybranego przez powoda rzeczoznawcę samochodowego na kwotę 95 zł uległa pomniejszeniu do kwoty 60 zł. na podstawie średnich cen usług stosowanych w regionie (...). Zastosowanie natomiast udziału własnego w wysokości 20% odpowiada treści postanowienia § 24 ogólnych warunków ubezpieczenia.

Wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2012 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie w sprawie III C 375/12 oddalił powództwo w całości i obciążył powoda kosztami zastępstwa prawnego poniesionymi przez pozwanego w kwocie 2417 zł.

Powyższe rozstrzygnięcie oparto o następujące ustalenia faktyczne:

A. W., właściciel samochodu osobowego marki B. (...), rok produkcji 2002, zawarł z (...) S.A. (...) (...) w W. umowę ubezpieczenia autocasco na okres od dnia 17 stycznia 2011r. do dnia 17 stycznia 2012r.

Sumę ubezpieczenia ustalono na kwotę 60 000 zł brutto a rozliczenie szkody częściowej miało nastąpić w wariantcie „warsztat”, przy czym udział własny w szkodzie został zniesiony.

Zgodnie z postanowieniem § 4 Ogólnych warunków ubezpieczenia AUTOCASCO (zwanych dalej OWU) ochroną ubezpieczeniową objęte były między innymi szkody powstałe w okresie odpowiedzialności ubezpieczyciela polegające na kradzieży pojazdu, jego części lub wyposażenia, uszkodzenia pojazdu w następstwie jego kradzieży lub zabrania w celu krótkotrwałego użycia z zastrzeżeniem określonym w § 10 ust. 2 pkt 7.

Zgodnie z treścią § 2 pkt 19 OWU suma ubezpieczenia to kwota stanowiąca górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela za wszystkie szkody powstałe w okresie obowiązywania umowy ubezpieczenia. Suma ubezpieczenia powinna odpowiadać wartości pojazdu w dniu zawarcia umowy ubezpieczenia.

Udział własny w szkodzie to, zgodnie z postanowieniem § 2 pkt 22 OWU, wartość części szkody pokrywanej każdorazowo przez ubezpieczonego, niezależnie od innych potrąceń.

Zgodnie z treścią § 22 ust. 1 OWU, ubezpieczyciel zastrzegł sobie prawo weryfikacji przedłożonych przez ubezpieczającego / ubezpieczonego rachunków, kosztorysów i innych dokumentów związanych z ustaleniem rozmiaru szkody i wysokości odszkodowania. Odszkodowanie stanowi kwotę obliczoną zgodnie z postanowieniami § 22 – 25 z uwzględnieniem udziału własnego w szkodzie w wysokości ustalonej w umowie (§ 22 ust. 4 OWU).

Zgodnie z treścią § 24 OWU jeżeli w umowie ubezpieczenia dla pojazdów z okresem eksploatacji powyżej 3 lat, przyjęto wariant „wycena” ustalenie odszkodowania za naprawę pojazdu następuje na podstawie wyceny sporządzonej przez ubezpieczyciela według zasad zawartych w systemie E. lub A. z zastosowaniem cen usług i części na dzień szkody według:

- 1) norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu,
- 2) stawki za 1 roboczogodzinę ustalonej przez ubezpieczyciela w oparciu o średnie ceny usług stosowane w regionie na terenie działalności jednostki organizacyjnej ubezpieczyciela likwidującej szkodę,

3) ceny części zamiennych (zespołów) zakwalifikowanych do wymiany pochodzących z baz producentów i oficjalnych importerów pojazdów, pomniejszonych, w zależności od okresu eksploatacji pojazdu, według poniższych wskaźników procentowych:

okres eksploatacji pojazdu: procent pomniejszenia:

powyżej 3 lat do 5 lat 30%

powyżej 5 lat do 8 lat 40%

powyżej 8 lat 50%

Zgodnie z treścią § 24 ust. 4 OWU wartość odszkodowania w wariancie „wycena” pomniejszana jest o udział własny w wysokości 20%.

Zgodnie z treścią § 24 ust. 5 OWU jeżeli w umowie ubezpieczenia przyjęto wariant „warsztat” ustalenie odszkodowania następuje na podstawie uprzednio uzgodnionych z ubezpieczycielem kosztów i sposobu naprawy w oparciu o normy czasowe, ceny części zamiennych i materiałów oryginalnych i o porównywalnej jakości zawartych w systemie E., a jeżeli system E. nie zawiera danego modelu i typu pojazdu, ustalenie odszkodowania następuje w oparciu o system A., a w następnej kolejności o średnie ceny detaliczne części zamiennych i usług stosowanych na terenie jednostki organizacyjnej ubezpieczyciela, z tym że:

1) jeżeli całkowity koszt naprawy przekracza wartość ustaloną według zasad określonych przy wariancie „wycena” przy ustalaniu odszkodowania (w tym również podatku VAT) wymaga udokumentowania poprzez złożenie do akt szkody kompletu oryginałów faktur dotyczących robocizny, części zamiennych i materiałów użytych do naprawy pojazdu,

2) w przypadku udokumentowania fakturami naprawy pojazdu dokonanej bez uprzedniego uzgodnienia z ubezpieczycielem, wysokość kosztów robocizny podlega weryfikacji do poziomu średnich cen usług naprawczych stosowanych w regionie naprawy samochodu oraz cen części zamiennych i materiałów oryginalnych i o porównywalnej jakości (w tym lakierniczych) maksymalnie do wartości zawartych w systemach E. i A.,

3) ubezpieczyciel ma prawo dokonać oględzin ponaprawczych pojazdu w celu potwierdzenia zgodności pomiędzy technologią naprawy i użytymi częściami zamiennymi wykazanymi w dokumentach potwierdzających koszt naprawy a stanem rzeczywistym; w przypadku stwierdzenia niezgodności odszkodowanie w tej części ustalane jest zgodnie z ust. 1,

4) na wniosek właściciela pojazdu lub osoby przez niego upoważnionej ustalenie odszkodowania może być dokonane według zasad określonych w ust. 1.

W odszkodowaniu uwzględniany jest podatek VAT wskazany w fakturach, jeżeli poszkodowany nie posiada uprawnień do odliczenia podatku VAT naliczonego przy zakupie przez niego towarów i usług (§ 24 ust. 6 OWU).

W dniu 28 lutego 2011r. A. W. zgłosił w Oddziale ubezpieczyciela w S. szkodę polegającą na dokonaniu w dniu 26 lutego 2011r. kradzieży oraz uszkodzenia w pojeździe marki B. (...) następujących elementów: kół, szyby bocznej lewej, kierownicy, radia, nawigacji, felg (...) Cali i opony Skorpion.

W dniu 2 marca 2011r. A. W. zgłosił uszkodzenie tarcz hamulcowych i tapicerki siedzenia.

W dniu 16 marca 2011r. ubezpieczyciel sporządził kosztorys naprawy pojazdu w systemie (...) ‘ nr (...), zgodnie z treścią którego koszt naprawy wyniósł 6 704,85 zł brutto.

Decyzją z dnia 7 kwietnia 2011r. ubezpieczyciel wypłacił odszkodowanie w kwocie 5 363,88 zł przy uwzględnieniu wartości szkody w wysokości 6 704,85 zł pomniejszonej o 20% udziału własnego.

A. W. zlecił sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu rzeczoznawcy samochodowemu S. Ł.. Rzeczoznawca ustalił koszt naprawy pojazdu, przy uwzględnieniu potrącenia ubytku wartości części zamiennych w kwocie 1 388,52 zł, na kwotę 14 925,05 zł brutto. Wynagrodzenie rzeczoznawcy wyniosło 250 zł.

Decyzją z dnia 28 kwietnia 2011r. ubezpieczyciel zawiadomił, że kosztorys naprawy pojazdu został zweryfikowany do kwoty 10 573,71 zł, uznano koszty poniesione tytułem wynagrodzenia rzeczoznawcy samochodowego w kwocie 250 zł, a nadto potrącono udział własny w wysokości 20% w kwocie 2 114,74 zł. Do wypłaty pozostała kwota 3 345,09 zł (10 573,71 zł + 250 zł – 2 114,74 zł = 3 345,09 zł).

Sąd I instancji w oparciu o powołanego przez siebie biegłego ustalił, że koszt naprawienia szkody według kalkulacji sporządzonej w oparciu o ceny materiałów i usług stosowanych w autoryzowanych stacjach obsługi pojazdów marki B. wynosi 28 550,05 zł brutto. Wskazana kwota nie została pomniejszona o 20% udziału własnego. Koszt wymiany opon został pomniejszony o 50%, koszt pozostałych części zamiennych został ustalony w pełnej wysokości.

A. W. zamontował w pojeździe koła zakupione w serwisie oraz poduszkę powietrzną, a nadto dokonał zakupu i montażu szyby bocznej oraz sprawdzenia tarcz hamulcowych. Naprawy pojazdu wykonane przez powoda – stosownie do posiadanych środków finansowych – nie doprowadziły do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, a powód sprzedał pojazd.

Oceniając tak ustalony stan faktyczny Sąd I instancji uznał powództwo za niezasadne. Sąd ten uznał, iż z treści dokumentującej zawarcie umowy ubezpieczenia w zakresie AC polisy nr (...) jednoznacznie wynika, że rozliczenie szkody częściowej, ma nastąpić w wariantcie „warsztat”, a zatem, zgodnie z postanowieniem § 24 ust. 5 ogólnych warunków ubezpieczenia, do których wprost odsyła treść polisy, na podstawie uprzednio uzgodnionych z ubezpieczycielem kosztów i sposobu naprawy w oparciu o normy czasowe, ceny części zamiennych i materiałów oryginalnych i o porównywalnej jakości zawartych w systemie E., a jeżeli system E. nie zawiera danego modelu i typu pojazdu, ustalenie odszkodowania następuje w oparciu o system A., a w następnej kolejności o średnie ceny detaliczne części zamiennych i usług stosowanych na terenie jednostki organizacyjnej ubezpieczyciela, z zastrzeżeniami wyszczególnionymi w punktach 1 – 3 tego postanowienia. Literalne brzmienie tego postanowienia wskazuje, że ustalenie wysokości szkody przy zastosowaniu uzgodnionego przez strony wariantu „warsztat” wymagało uzgodnienia przez powoda z ubezpieczycielem kosztów i sposobu naprawy, przy czym zauważyć należy, że nawet wówczas normy czasowe, ceny części zamiennych i materiałów oryginalnych zużytych do naprawienia szkody ustalone byłyby w pierwszej kolejności w oparciu o dane zawarte w systemie E., następnie systemie A., a dopiero w następnej kolejności o średnie ceny detaliczne części zamiennych i usług stosowanych na terenie jednostki organizacyjnej ubezpieczyciela. Postanowienia zatem ogólnych warunków umowy nie gwarantowały powodowi naprawienia szkody w wariantcie „warsztat” według cen części zamiennych i usług stosowanych w autoryzowanych serwisach (...), chyba, że stawki stosowane przez tego rodzaju serwis zostałyby, stosownie do postanowienia § 24 ust. 5 OWU, uzgodnione z ubezpieczycielem.

Skoro powód dokonując zgłoszenia szkody nie uzgodnił z pozwanym ubezpieczycielem kosztów i sposobu naprawy, to w ocenie Sądu I instancji ubezpieczyciel uprawniony był do likwidacji szkody zgodnie z zasadami stosowanymi w wariantcie „wycena”.

Powód kwestionował ustalenie wysokości odszkodowania ustalonego przez pozwanego według zasad określonych w przywołanym powyżej postanowieniu ogólnych warunków umowy, podnosząc, że stawki za roboczogodzinę oraz części zamiennych zostały przez ubezpieczyciela dowolnie obniżone, a nadto odszkodowanie to zostało w sposób sprzeczny z umową obniżone o tzw. udział własny. Na dowód tego, że stawki zastosowane przez pozwaną nie odpowiadają rzeczywistym kosztom naprawienia szkody (przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego) powód załączył opinię rzeczoznawcy samochodowego sporządzoną na jego zlecenie przed wystąpieniem na drogę sądową oraz złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego – rzeczoznawcy samochodowego na okoliczność zakresu i kosztów naprawy szkody powstałej w wyniku włamania do samochodu powoda i kradzieży sprzętu przy uwzględnieniu przeprowadzenia naprawy przez autoryzowaną stację obsługi oraz podatku VAT. Opinia rzeczoznawcy sporządzona

na zlecenie powoda nie ma waloru dowodu z opinii biegłego, ponieważ sąd nie wydał uprzednio postanowienia w przedmiocie dopuszczenia tego dowodu, nie wyznaczył biegłego i nie określił mu przedmiotu i granic w jakich ma się wypowiedzieć. Opinia ta stanowi jedynie wyjaśnienie stanowiska procesowego strony powodowej, przy czym wskazać należy, że sporządzona przez S. Ł. kalkulacja naprawy pojazdu powoda nie podważa prawidłowości ustalenia przez powódkę wysokości odszkodowania w oparciu o postanowienia § 24 OWU, ponieważ rzeczoznawca ten zastosował przy wyliczeniu szkody system A., zaś pozwana, co wynika ze znajdujących się w aktach szkodowanych, systemie E.. Powód nie dowiódł, aby pozwany stosując ten system w jakimkolwiek zakresie naruszył zasady obowiązujące przy jego stosowaniu, a tylko taka okoliczność mogłaby skutkować uznaniem, że szkoda została ustalona z uchybieniem ustalonych w umowie i OWU zasad. Odnosząc się do podnoszonego przez pozwaną zarzutu dotyczącego dowolnego i niczym nieuzasadnionego obniżenia stawki roboczogodziny wskazać należy, że rzeczoznawca, któremu powód zlecił sporządzenie kalkulacji naprawy ani sam powód nie wskazali z czego wynika wyliczenie stawki na poziomie 95 zł, a jednocześnie w toku procesu nie zostało przez powoda dowiedzione aby ustalenie tej stawki przez pozwaną na poziomie 60 zł odbiegało od stawek wskazanych w systemie E. lub A. albo od średnich cen usług stosowanych w regionie (...) (§ 24 ust. 1 pkt 2 OWU). Biegły sądowy powołany przez Sąd na wniosek strony powodowej, któremu Sąd zlecił sporządzenie opinii w zakresie zakreślonym zgłoszonym wnioskiem dowodowym udzielił informacji jedynie w zakresie cen usług i części zamiennych stosowanych w autoryzowanych serwisach (...), co jest nieprzydatne do podważenia ustaleń pozwanego co do wysokości szkody, ponieważ zgodnie z umową i stanowiącymi jej integralną część ogólnymi warunkami umowy, rozliczenie szkody czy to według wariantu „wycena” czy „warsztat” miało nastąpić w systemie E. lub A. albo oparciu o średnie ceny detaliczne części zamiennych i usług stosowanych na terenie jednostki organizacyjnej ubezpieczyciela. Nawet gdyby powód dokonał naprawy pojazdu bez uprzedniego uzgodnienia zakresu i sposobu naprawy z ubezpieczycielem i udokumentował ten fakt fakturami, wysokość kosztów robocizny podlegałaby zweryfikowaniu do poziomu średnich cen usług naprawczych stosowanych w regionie naprawy samochodu oraz cen części zamiennych i materiałów o oryginalnych i o porównywalnej jakości (tym lakierniczych) maksymalnie do wartości zawartych w systemach E. i A.. W świetle treści przywołanych postanowień ogólnych warunków umowy, umowa ubezpieczenia z dnia 17 stycznia 2011r. nie gwarantowała powodowi naprawienia szkody poprzez wypłacenie sumy pieniężnej pozwalającej na dokonanie naprawy pojazdu (przywrócenie stanu poprzedniego) według cen usług, części zamiennych i materiałów stosowanych w autoryzowanych serwisach (...). W zastrzeżonym w umowie wariancie naprawienia szkody typu „warsztat” istniała możliwość ustalenia odszkodowania na kwotę przekraczającą wartość ustaloną w systemie „wycena”, jednakże koszty naprawy przekraczające tę wartość winny być udokumentowane poprzez złożenie do akt szkody kompletu oryginałów faktur dotyczących robocizny, części zamiennych i materiałów użytych do naprawy pojazdu. W aktach szkodowych znajdują się jedynie cztery faktury dokumentujące odpowiednio zakup szyby za kwotę 183,27 zł brutto (k. 20 akt szkodowych), sprawdzenie – diagnoza tarcz hamulcowych na kwotę 123 zł brutto (k. 21 akt szkodowych), montaż szyby bocznej na kwotę 80 zł brutto (k. 22 akt szkodowych) oraz wymianę poduszki, montaż poduszki, montaż kierownicy oraz nieczytelną usługę na kwotę 553,50 zł brutto, które to wydatki nie przekraczają wysokości szkody ustalonej przez powódkę według wariantu „wycena”. Powód, słuchany w charakterze strony, zeznał, że dokonał częściowej naprawy pojazdu, między innymi zakupu felg i że wydatkował na ten cel kwotę 9 000 zł, jednakże nie udowodnił ani faktu zakupu felg ani poniesionych z tego tytułu kosztów, jak również aby koszty poniesione już z tego tytułu przekroczyły wysokość odszkodowania przyznanego przez pozwaną.

Nadto zauważyć należy, że rozliczenie szkody według wariantu „wycena” nastąpiło tylko i wyłącznie z tego powodu, że powód nie dopełnił warunków umożliwiających ustalenie wartości szkody według wybranego przez niego i udokumentowanego w polisie systemu „warsztat”, a mianowicie nie oddał pojazdu do naprawy. W tej sytuacji ubezpieczyciel nie miał możliwości zastosowania obowiązujących w tym systemie (systemie „warsztat”) zasad ustalenia wysokości szkody, w tym pominięcia stosowanego przy „wycenie” pomniejszenia cen części zamiennych (zespołów) zakwalifikowanych do wymiany. Treść zawartej przez strony umowy udokumentowana zapisami polisy oraz postanowieniami ogólnych warunków umowy istotnie przyznawała powodowi prawo do ustalenia odszkodowania bez pomniejszania cen części zamiennych (bez amortyzacji) stosownie do okresu eksploatacji pojazdu jednakże jedynie w tym wypadku, gdy likwidacja szkody zostanie faktycznie przeprowadzona w systemie „warsztat”, tymczasem w realiach niniejszej sprawy, szkoda – z przyczyn leżących wyłącznie po stronie powoda – została ustalona według systemu „wycena”. Powód miał prawo domagać się, na podstawie umowy, zlikwidowania szkody

według innego, dopuszczalnego przez ubezpieczyciela systemu, jednakże winien liczyć się z tym, że ten inny niż ustalony przy zawarciu umowy system, może przewidywać odmienne zasady ustalenia wysokości szkody, a które – zważywszy na jego oczekiwania i wysokość zapłaconej składki – mogą odbiegać na niekorzyść od tych, które wybrał przy zawarciu umowy. Mając na uwadze szczegółowość sposobu określenia w ogólnych warunkach ubezpieczenia warunków i zasad likwidacji szkody zarówno przy systemie „wycena” jak i „warsztat” , a nadto z uwagi na fakt, że żadne z postanowień OWU nie zawiera odesłania do wzajemnego stosowania jakichkolwiek zasad obowiązujących w systemie „warsztat” do systemu „wycena” nie sposób ustalać wysokości odszkodowania stosując postanowienia obydwu systemów jednocześnie i to tylko tych, które są dla ubezpieczonego korzystne, czego powód domaga się w uzasadnieniu żądania pozwu.

Skoro powód – z powodu braku środków finansowych na naprawę samochodu - przystał ostatecznie na likwidację szkody w systemie „wycena” , to nie może skutecznie domagać się stosowanie przy ustaleniu wysokości szkody zasad obowiązujących przy systemie „warsztat”, a to z tego powodu, że nie spełnił warunku do zastosowania zasad tego systemu. Zważywszy na powyższe nieuzasadnione jest również kwestionowanie ustalenia odszkodowania w systemie „wycena” z potrąceniem tzw. udziału własnego. Jak wynika z treści polisy zniesienie udziału własnego dotyczy jedynie wariantu „warsztat” Stosownie natomiast do postanowień ogólnych warunków umowy zastosowanie wariantu „wycena” wymaga uwzględnienia udziału własnego poszkodowanego w szkodzie.

Jednocześnie w toku likwidacji szkody jak również w toku postępowania sądowego powód nie przedstawił żadnych dowodów chociażby postaci faktury VAT czy rachunku dokumentującego poniesione koszty zakupu usług, części i materiałów, czy też dowodu podważającego ustalenie przez powódkę, zgodnie z postanowieniami ogólnych warunków umowy, średnich cen w tym zakresie obowiązujących na terenie województwa (...), które pozwoliłyby Sądowi poczynić ustalenia co do tego, że istotnie wysokość odszkodowania ustalonego przez pozwanego nie odpowiada treści umowy i ogólnych warunków ubezpieczenia jak również dalece nie wystarcza na przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego.

Apelację od wyroku Sądu I instancji złożył powód, skarżąc go w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego, tj.:

- art. 65 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na dokonaniu wykładni oświadczenia woli powoda oraz jego zamiaru zawarcia umowy gwarantującej prawo do wypłacenia odszkodowania bez amortyzacji części oraz bez udziału własnego,
- art. 363 § 1 k.c. w zw. art. 805 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie, polegające na odmowie zasądzenia od ubezpieczyciela na rzecz powoda odszkodowania w wysokości odpowiadającej rzeczywistej szkodzie, jaką poniósł powód w związku ze zdarzeniem ubezpieczeniowym, w szczególności z pominięciem rzeczywistej wysokości roboczo-godzin w (...) serwisie (...), w którym naprawa gwarantuje przywrócenie sprawności pojazdu sprzed zdarzenia ubezpieczeniowego, zastosowanie amortyzacji i udziału własnego wyłączonych postanowieniem umowy,
- art. 385 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na rozstrzygnięciu sprzeczności pomiędzy umową ubezpieczenia, a Ogólnymi Warunkami Umowy Autocasco poprzez przyznanie prymatu Ogólnym Warunkom Autocasco,

2. naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 233 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie. polegające na dokonaniu oceny dowodów w sposób dowolny, z pominięciem zasady swobodnej oceny materiału dowodowego, doświadczenia życiowego i zasad logiki, w szczególności zakwalifikowanie opinii biegłego sądowego z dnia 6 kwietnia 2012 r. jako nieprzydatnego dla ustalenia wysokości odszkodowania

3. sprzeczność ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, poprzez:

- przyjęcie, iż wypłacona przez ubezpieczyciela kwota odszkodowania odpowiada rzeczywistej wartości szkody, jaką poniósł powód w związku ze zdarzeniem ubezpieczeniowym,
- ustalenie, iż zniesienie udziału własnego powoda dotyczy tylko wariantu „warsztat”,
- ustalenie, iż strona powodowa nie wykazała w toku procesu, że stawka 60 zł. za roboczogodzinę została przez pozwaną zanizowana.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie od pozwanej kwoty 19 841,08 zł., ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi i instancji do ponownego rozpoznania.

Pozwany ubezpieczyciel zażądał oddalenia apelacji i obciążenia powoda kosztami postępowania, podkreślając fakt dobrowolności umowy opisanej pozwem oraz akceptacji przez powoda postanowień OWU. Pozwany podkreślił, iż zastosowanie przez niego opcji „wycena” przy wyliczeniu odszkodowania było następstwem tylko i wyłącznie działań powoda naruszających treść zawartej umowy, chociaż mogło to stanowić podstawę do odmowy wypłaty jakiegokolwiek odszkodowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie była zasadna.

Analiza treści polisy (k. 13), jak i Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Autocasco (k. 23-30) w zakresie ustalania odszkodowania w przypadku szkody częściowej (§ 24) prowadzi do wniosku, iż ubezpieczyciel wprowadził dwa warianty ustalenia odszkodowania: wariant „wycena” oraz wariant „warsztat”.

Wariant „wycena”, co do zasady sprowadza się do sporządzenia przez ubezpieczyciela kosztorysu naprawy pojazdu i wypłacie odszkodowania bezpośrednio ubezpieczonemu (bez uwzględnienia podatku - a contrario ust. 6), po uprzednim uwzględnieniu tzw. amortyzacji części (pkt 3) i pomniejszeniu o udział własny (ust. 4).

Natomiast, w wariantcie „warsztat”, który zgodnie z zapewnieniami pozwanego Ubezpieczyciela, ma służyć tzw. rozliczeniu bezgotówkowemu, OWU przewidywały ustalenie odszkodowania na podstawie uprzednio uzgodnionych z ubezpieczycielem kosztów i sposobów naprawy (ust. 5). Wariant ten przewidywał też możliwość udokumentowania naprawy za pomocą przedłożenia przez ubezpieczonego faktur vat, bez uprzedniego uzgodnienia z ubezpieczycielem (ale na warunkach opisanych w ust. 5 pkt 2). W tym ostatnim przypadku ubezpieczyciel ustalając odszkodowanie uwzględniał również podatek vat (ust. 6).

Nie było sporu co do tego, iż ustalenie szkody w relacjach między stronami niniejszej sprawy winno nastąpić stosownie do wariantu „warsztat”, co wynika wprost z zapisów polisy. Ubezpieczyciel dokonał ustalenia odszkodowania stosownie do wariantu „wycena”, ale zauważyć należy, co umknęło zarówno Sądowi I instancji, jak i stronom, iż uprawnienie do zmiany wariantu ustalenia odszkodowania z „warsztatu” na „wycenę” miał tylko właściciel pojazdu, tj. powód (§ 24, ust. 5 pkt 4 OWU). W niniejszej sprawie powód takiego wniosku nie składał, zaś jego zachowanie i argumenty przytaczane w toku postępowania likwidacyjnego, w treści pism procesowych oraz w apelacji nie wskazują, wbrew ocenie Sądu I instancji, aby na taki sposób rozliczenia szkody się godził. Powód wielokrotnie podkreślał, iż zawarł umowę znoszącą udział własny i tzw. amortyzację części, a te elementy charakteryzują przewidziany przez strony sposób rozliczenia szkody według wariantu „warsztat”.

Powód natomiast, na co słusznie wskazał Sąd I instancji, nie podjął czynności zmierzających do likwidacji szkody stosownie do wariantu „warsztat”, gdyż ani nie uzgadniał z ubezpieczycielem kosztów i sposobów naprawy uszkodzonego pojazdu (§ 24 ust. 5), ani też nie przedstawił kompletu faktur vat obrazujących całkowite koszty naprawy pojazdu (§ 24 ust. 5 pkt 1 i 2). Złożone przez powoda faktury opiewają na kwotę niższą niż 1000 zł. - w aktach szkodowych znajdują się jedynie cztery faktury dokumentujące odpowiednio zakup szyby za kwotę 183,27 zł brutto (k. 20 akt szkodowych), sprawdzenie – diagnoza tarcz hamulcowych na kwotę 123 zł brutto (k. 21 akt szkodowych),

montaż szyby bocznej na kwotę 80 zł brutto (k. 22 akt szkodowych) oraz wymianę poduszki, montaż poduszki, montaż kierownicy oraz nieczytelną usługę na kwotę 553,50 zł brutto, które to wydatki nie przekraczają wysokości szkody ustalonej przez powódkę według wariantu „wycena”. Powód zeznał, że dokonał częściowej naprawy pojazdu, między innymi zakupu felg i że wydatkował na ten cel kwotę 9 000 zł, jednakże nie udowodnił tego faktu, co właściwie ocenił Sąd I instancji.

Rację ma powód zarzucając Ubezpieczycielowi, iż umawiając się na wariant ustalenia odszkodowania w wersji „warsztat”, umówił się jednocześnie na zniesienie udziału własnego. Okoliczność ta wynika wprost z treści polisy, ale nie ma przełożenia na zasadność apelacji w sytuacji, gdy powód nie uzgadniał z ubezpieczycielem kosztów i sposobów naprawy uszkodzonego pojazdu (§ 24 ust. 5). Odnosząc się do tego zarzutu zwrócić uwagę należy na to, iż polisa, której odpis złożył powód ma tylko jedną stronę i nie wynika z jej treści, aby powód miał płacić wyższą stawkę ubezpieczenia w związku ze zniesieniem amortyzacji części zamiennych. Godzi się zauważyć, iż ustalenie odszkodowania w wersji „warsztat” nie przewidywało miarkowania wysokości odszkodowania w oparciu o taki element.

Powyższe rozważania są wystarczające dla stwierdzenia bezzasadności apelacji. Fakt, iż pozwany w toku postępowania likwidacyjnego w sposób bezpodstawny zmienił tryb ustalania odszkodowania z „warsztat” na „wycena”, nie upoważnia sądów do tego, aby modyfikować relacje prawne wynikające z treści polisy, czy OWU.

Marginalnie już tylko zauważyć należy, iż argumenty przytaczane w treści apelacji wskazują, iż powód źródeł odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela dopatruje się poza treścią umowy ubezpieczenia autocasco, którego podstawą jest polisa opisana pozwem oraz OWU.

Przytoczony przez powoda na stronie 4 apelacji fragment uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. wydanej w sprawie III CZP 32/03 (OSNC 2004/4/51) dotyczy sporu z zakresu ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

Nieadekwatny do relacji prawnych między stronami pozostaje również zarzut apelacji naruszenia przez Sąd I instancji art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 805 § 1 k.c., gdyż jak wynika z treści ostatniego z przytoczonych przepisów obowiązek ubezpieczyciela sprowadza się jedynie do zapłaty określonej sumy pieniężnej, a nie do świadczenia w naturze. Fakt, iż powód nie otrzymał odszkodowania w wysokości rzeczywistej szkody nie jest związany z hipotezą powyższych norm, skoro podstawą ustalenia wysokości odszkodowania będzie umowa autocasco wynikająca z treści polisy i OWU. Nie jest zgodne z rzeczywistością przypisanie Sądowi I instancji ustaleń sprowadzających się do stwierdzenia, iż wypłacona przez ubezpieczyciela kwota odszkodowania odpowiada rzeczywistej wartości szkody, jaką poniósł powód w związku ze zdarzeniem ubezpieczeniowym. Na ostatniej stronie uzasadnienia zaskarżonego wyroku wprost podano, iż powód nie przedstawił żadnych dowodów chociażby postaci faktury VAT czy rachunku dokumentującego poniesione koszty zakupu usług, części i materiałów, które pozwoliłyby Sądowi poczynić ustalenia co do tego, że istotnie wysokość odszkodowania ustalonego przez pozwanego nie odpowiada treści umowy i ogólnych warunków ubezpieczenia jak również dalece nie wystarcza na przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalono, zaś na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. zasądzono od powoda na rzecz pozwanego tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego kwotę 1200 zł. stanowiącą połowę stawki minimalnej wynagrodzenia radcy prawnego w postępowaniu apelacyjnym ustaloną w oparciu o treść § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, póź. 1349 z późn. zm.)